

ACHTER ● DE SCHERMEN

Thysia Huisman

SCHADUW DORP

Ze maakt een tv-programma over haar geboortedorp
en doet dan een levensgevaarlijke ontdekking...

THRILLER

‘Het spijt me dat je een slecht gevoel hebt overgehouden aan het interview, Delano.’ Charlie droedelt wat op het schrijfblok dat voor haar op haar bureau ligt, terwijl ze de beller te woord staat. ‘Dat is natuurlijk absoluut niet Marcus’ bedoeling geweest.’

Aan de andere kant van de lijn neemt Delano geen genoegen met haar excuses en gaat verder met zijn stroom aan bezwaren. ‘Die klootzak zat gewoon net zolang te pushen tot hij genoeg uitspraken uit me getrokken had... Pure manipulatie. Ik bedoelde iets heel anders toen ik vertelde waarom ik ooit de bak in draaide. Het was geen opzet, die overval. Ik ben er toen ingeluisd. Dat lulletje van een presentator verdraait gewoon mijn woorden. Straks denkt iedereen dat ik een pussy of een snitch ben!’

De gedetineerde die ze voor *Crime tv in de Gevangenis* hebben geïnterviewd hangt inmiddels al bijna tien minuten aan de lijn. Hij is niet de eerste die na zijn interview met Marcus Leeftang zijn beklag bij de redactie doet. En hij zal ook niet de laatste zijn.

Als redacteur is Charlie ondertussen gewend geraakt aan de woedende bellers die na afloop van de opnames spijt hebben van hun openhartigheid op camera. Marcus is namelijk een meester in het ontlokken van uitspraken. Ogenscheinlijk achteloos stelt hij de meest impertinente vragen en in combinatie met zijn onschuldige, jongensachtige voorkomen krijgt hij daarmee iedereen aan het praten. Het lijkt hem nauwelijks moeite te kosten om in iemands diepste zielen-

roerselen te poeren. Zijn programma is niet voor niets al jaren een kijkcijferhit op RTL.

Ieder seizoen duikt Marcus in een wereld die voor de meesten gesloten blijft, van bendes in Mexico City tot pedofielen in Thailand. Zijn interviewskills in combinatie met de vasthoudendheid van een bulterriër zorgen ervoor dat hij bij iedereen de onderste steen boven krijgt, weet Charlie.

‘Ik wil niet dat het uitgezonden wordt. No way. Ik verbied het.’

‘Dat zou zo zonde zijn. Je sprak juist fantastisch, Delano.’ Het laatste wat Charlie wil, is dat hij zich terugtrekt en ze het interview niet mogen gebruiken. Ook al heeft Delano een *quitclaim* getekend waarin hij instemt met de uitzending van de opnamen, als hij echt stennis wil schoppen, hebben ze als productiemaatschappij een probleem. Eigenlijk stelt zo’n *quitclaim* juridisch niks voor, maar het laat geïnterviewden denken dat ze al hun rechten uit handen hebben gegeven. Zo voorkom je al voor een groot deel dat mensen achteraf moeilijk gaan doen. Gemaakte opnames wil je niet weggooien omdat iemand achteraf spijt heeft van zijn uitspraken.

En dat mag ook nu niet gebeuren. Delano moet koste wat kost aan boord blijven.

Geduldig luistert Charlie naar de boze Delano aan de andere kant van de lijn. Ze weet dat zijn beltijd van tien minuten, die vastgesteld is door de gevangenis waar hij vastzit, bijna om is. De rommelige redactieruimte van Crime TV is, op haar eindredacteur Thomas na, verlaten – de meeste van haar collega’s zijn al vertrokken naar de kantine; om kwart voor zes is de vrijdagmiddagborrel allang bezig. Eerlijk, ze smakt naar een glas wijn of een biertje.

Met moeite lukt het Charlie zich te concentreren op de lispelende stem van Delano. Lusteloos staart ze uit het raam naar de bedrijfspanden op het industriegebied in de buitenwijk van Amsterdam waar productiemaatschappij All Access gevestigd is.

‘Weet je, Delano, ik was erbij toen Marcus je interviewde en ik

vond juist dat je heel eerlijk en open overkwam. Ik geloofde meteen dat je spijt hebt van die roofoverval. Je was echt. Real, weet je. En dat was juist zo bijzonder aan jullie gesprek.’ Even laat ze een stilte vallen om de woorden op Delano in te laten werken, zijn ego te strelen. Met ingehouden adem staart ze naar haar eigen reflectie in het raam.

‘Vond je dat echt?’ Zijn stem klinkt weifelend, maar voor Charlie is het de doorslaggevende factor. Ze is er bijna. Als er iets is wat ze geleerd heeft de afgelopen maanden tijdens het werken voor Marcus, is het wel dat iedereen gevoelig is voor bevestiging en erkenning. Iedereen heeft knopjes die je kan indrukken om ze iets te laten doen, je moet alleen de juiste weten te vinden.

‘Geloof me, Delano. Je hebt juist laten zien dat je veranderd bent, dat je het straks als je vrijkomt echt anders wil gaan doen. Vertrouw me nou maar, je kwam heel goed uit dat interview naar voren.’ Vooruit, denkt Charlie. Nog een schepje erboven op. ‘Marcus was ook ontzettend onder de indruk van je. En dat is hij niet snel, kan ik je vertellen. Je bent een rolmodel voor anderen, zei hij.’

‘O... Zei Marcus dat echt?’

‘Jazeker.’ Een leugentje om bestwil, maar soms moet je nou eenmaal alle zeilen bijzetten. Ze voelt de blik van Thomas op haar rusten, maar ze durft hem niet aan te kijken en ze houdt haar adem in.

‘Goed dan, het is oké.’ Delano lijkt gerustgesteld.

Nadat Delano heeft opgehangen, slaakt Charlie een zucht van opluchting. In haar hoofd had ze de film al afgespeeld: ze zou naar Marcus moeten om hem te vertellen dat Delano zich terugtrok. Met alle rampscenario’s van dien. De legendarische Marcus Leeftang, de meest succesvolle presentator slash producent van het land tegen wie iedereen opkijkt, zou zeker woedend zijn geworden.

Het is zo ongeveer het eerste waar Charlie voor gewaarschuwd werd toen ze bij All Access ging werken, gepaard met de nodige tips hoe je met Marcus en zijn buien om moet gaan. *Kweek een olifanten-huid. Vooral niet gaan huilen. Schelden doet geen zeer. Hij houdt van-*

zelf weer op. Morgen is iemand anders de lul. Allemaal goedbedoelde adviezen, want een razende Marcus wil niemand meemaken. Van zijn ietwat sullige voorkomen is dan nog weinig over.

‘Goed gedaan, Charlie.’ Thomas knikt goedkeurend. ‘Je hebt hem binnenboord gehouden. Klasse.’ Duidelijk voelde hij even de behoefte om haar leidinggevende uit te hangen. Alsof ze dat vergeten was. Dan gaat ineens de knop om: ‘En nu is het tijd voor een borrel!’

In de kantine is het druk, maar gezellig. Een van haar collega’s staat achter de draaitafels. Er is bier en wijn in overvloed; haar collega Eva schenkt een glas wijn in. Ze proosten. Er gaat een schaal bitterballen rond en er staan al wat mensen te dansen op het verlichte dansvloertje. Iedereen heeft zin in het weekend. All Access is een jong bedrijf en de gemiddelde leeftijd ligt ver onder de dertig. Ook al heeft Charlie zich de afgelopen maanden het schompes gewerkt en was ze nooit voor acht uur ’s avonds thuis, toch heeft ze het hier naar haar zin.

Terwijl ze haar tweede glas wijn inschenkt, klinkt er een stem achter haar.

‘Zo, ik hoorde van Thomas dat jij de aflevering hebt gered?’

Als ze zich omdraait, kijkt ze recht in Marcus’ symmetrische gezicht. Een zelfverzekerde, tevreden grijns krult zijn lippen. Op een androgyne manier is hij knap. Zijn overhemd is smetteloos wit en past perfect bij zijn donkerblauwe designerjeans.

‘Ach, ik heb gewoon net zolang op Delano ingespraakt tot hij weer binnenboord was. Net als jij kan ik ook best overtuigend zijn.’ Charlie grinnikt. ‘Als kind kon ik al zand verkopen aan woestijnbewoners, zei mijn vader altijd.’

De donkerbruine krullen van Marcus dansen om zijn gezicht als hij lacht. ‘Ik heb met terugwerkende kracht medelijden met je ouders.’

‘Ach, dat is niet nodig hoor.’ Haar stem is pinniger dan ze wil klinken.

‘O... hoe dat zo?’ Marcus neemt haar zwijgend in zich op.

Charlie neemt een slok wijn om tijd te rekken. Dan, langzaam: ‘Mijn moeder is een paar jaar geleden overleden en met mijn vader heb ik niet zo’n goede band.’

‘Waarom niet?’

‘Ach, gewoon... we zijn allebei heel anders. Hij is een Urker in hart en nieren. En ik heb dat dorp achter me gelaten.’

‘Urk?! Kom jij dáár vandaan?’ Marcus’ ogen schitteren meteen van nieuwsgierigheid. Ze weet dat hij waarschijnlijk tig vragen op haar af wil vuren; dat effect heeft Urk nou eenmaal. Mensen willen er altijd alles van weten en iedereen heeft er een oordeel over. Vaak zonder dat ze ooit een stap in het dorp hebben gezet.

‘Geboren en getogen,’ bevestigt ze. ‘Tot ik tien jaar geleden gillend gek werd en naar Amsterdam vertrok.’

‘Jij uit Urk... Nou, dat had ik in geen miljoen jaar geraden.’ Marcus werpt haar een veelzeggende blik toe. ‘Je komt op mij nogal... tja, uitbundig over.’

‘Uitbundig? O.’ Met een glimlach schenkt ze zichzelf nog wat wijn in. ‘Wil jij ook?’

‘Nee, ik drink geen alcohol.’ Nauwlettend neemt hij haar in zich op. ‘Je lijkt me een nogal eigengereid typje, dat haar eigen weg gaat en heel erg van het leven geniet.’

‘Dank je. Dat klopt wel, maar ik denk dat ik die plek ook ontgroeiden.’

Terwijl ze naast elkaar aan de bar geleund staan, kijken ze samen naar de groep collega’s die op de dansvloer losgaan op ‘Milkshake’ van Kelis. Charlie heeft ook zin om te dansen, maar dit gesprek met haar baas afkappen zou geen strategische zet zijn.

‘Is het echt zo’n Sodom en Gomorra zoals er vaak beweerd wordt?’

‘Absoluut. Het draait op Urk om drie dingen.’ Expres laat ze een veelzeggende stilte vallen. Bingo: Marcus hangt zowat aan haar lippen. ‘Geloof, coke en liefde.’

Een hard geginnik ontsnapt uit zijn keel. 'Klinkt als de titel van een programma.'

'Er valt genoeg te vertellen, ja. Interessante en sympathieke types, de visserij, de kerk. Het is een conservatief gelovig dorp, maar dan wel met een héél donkere kant. Het is precies wat je zegt... Sodom en Gomorra.' Ze hoort dat ze aan het ratelen is, maar de ogen van Marcus die op haar gericht zijn maken haar zenuwachtig.

'Klinkt intrigerend.'

'Tja, maar het is ook een heel gesloten gemeenschap. En ze zitten zeker niet te wachten op tv-camera's.'

Marcus knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Zullen we daar binnenkort eens verder over praten?'

'Over Urk?'

'Ja. Het zou de perfecte arena zijn voor een programma.'

Dit is wel het laatste wat ze wil. Terug naar Urk voor een tv-programma... Nee. Er trekt een huivering langs haar ruggengraat. Eigen schuld, had ze maar niet als een kip zonder kop moeten doorratelen.

'Nee sorry, dat is niks voor mij. Ik ben daar niet voor niets weggegaan.'

'Maar jij hebt wel alle connecties daar. Zonder een insider zoals jij komen we er niet binnen. Jij zou dit perfect kunnen researchen en daarna draaien.'

'Nou, connecties... Ik kom daar bijna nooit meer. Hooguit één keer per jaar voor de verjaardag van mijn beste vriend. Ik denk echt niet dat ik de aangewezen persoon ben...'

'Mooi, ik laat mijn assistent een afspraak met je inplannen.' Marcus glimlacht en pakt zijn telefoon. Hij bekijkt zijn scherm en typt een berichtje. Overrompeld en verbluft staart Charlie hem aan.

Aan alles voelt ze dat het een slecht idee is om terug te gaan. Maar ergens begint er ook iets te kriebelen. Dat Marcus met háár wil praten over een programma-idee streelt haar ego. Het is haar al die maanden als bureauredacteur bij All Access nog niet eerder gelukt

om zijn aandacht te trekken. Verder dan 'hallo' in de gang of een paar vragen over de opbouw van een interview tijdens een redactievergadering komt ze steeds niet. Hiermee zou ze hem eindelijk kunnen laten zien dat ze meer in haar mars heeft dan gewoon bureauredactiewerk. Dat ze genoeg potentie heeft om in de toekomst te regisseren. Misschien wel zelfs ooit te presenteren, net als hij.

'Ik moet gaan,' zegt hij. 'Leuk je gesproken te hebben, Charlie.'

Nog voor ze kan antwoorden is Marcus al naar buiten verdwenen. Door het raam ziet ze hem met grote passen over de parkeerplaats lopen en in zijn metallic gouden Porsche Panamera stappen. Buiten het hek geeft hij plankgas en de gouden sportwagen spuit weg.

'Wat moest Marcus van je?' Haar collega Eva houdt een dropshot voor haar neus.

'We hadden het over mijn geboortedorp. Hij vond het wel intrigerend, geloof ik.' In één teug drinkt Charlie het miniflesje Salmari leeg.

'Wil Marcus iets met Urk? Nou, maak je borst dan maar nat.'

'Want?'

'Dan gooit hij met het grootste gemak je vrienden van vroeger en je familie voor de bus. Ben je weer aan het puinruimen, alleen deze keer met je eigen mensen!' Eva trekt haar wenkbrauwen omhoog. 'Je weet toch hoe Marcus is?'

'Ik zit hier ook echt niet op te wachten. Maar zeg maar eens nee tegen hem.'

'Yep, dat woord kent hij niet.' Eva rolt met haar ogen.

Binnen het bedrijf zijn de woedeaanvallen van Marcus berucht. De collega's die hun tranen droogden op het toilet met papieren handdoekjes waren talrijk. Als je voor All Access wil werken, weet je dat je het risico loopt door hem onder vuur te worden genomen.

'Trouwens, ik dacht dat jij niet zo graag meer terugging naar Urk? "Ik haat dat klotedorp met zijn bekrompen mensen", zoiets zei je toch?'

Charlie was alweer vergeten dat ze haar dat verteld had. 'Ik kom er ook zo min mogelijk.' Ze zucht diep. Het heeft haar jaren therapie gekost om zich los te maken van haar geboortedorp.

'Dan hoop ik voor jou dat de interesse van Marcus wegebt. Anders ben je echt de lul!' Eva rolt nog eens met haar ogen.

Charlie weet dat ze gelijk heeft. Als producer van Crime tv kent Eva Marcus immers door en door.

In korte tijd is Eva een goede vriendin van haar geworden. Gelukkig maar, aangezien ze een groot deel van de dag met elkaar doorbrengen. Als tv-maker worden je directe collega's gedurende de productie al snel je beste vrienden. *For the time being* dan.

Charlie had Eva direct leuk gevonden. Ze is vrolijk, een echte doener, voor de duvel niet bang en goudeerlijk. Een paar jaar geleden was Eva de klokkenluider geworden in het schandaal achter de schermen van realityshow *Sensation Island*. Door haar getuigenis was er een beerput aan grensoverschrijdend gedrag, machtsmisbruik en manipulatie blootgelegd, waarna er zelfs Kamervragen waren gesteld. De show werd gecancelled en verdween definitief van de buis.

Maar het leek vervolgens of Eva zelf ook gecancelled was. In de televisiewereld stond niemand te popelen om een 'verrader' aan te nemen. Je deed nou eenmaal geen boekje open. Eva had lange tijd zonder werk gezeten en zelfs een permanente carrièreswitch naar de horeca overwogen. Tot Marcus haar op een dag belde en een baan aanbood. Hij was juist onder de indruk van haar moed en ze had volgens hem dan ook precies de eigenschappen die hij zocht in een producer voor Crime tv. En het pakte heel goed uit. Ondanks zijn buien kon Eva goed opschieten met Marcus, en andersom was zij iemand naar wie hij luisterde.

'Ik ben hem eeuwig dankbaar,' had Eva een tijdje geleden tegen Charlie gezegd, 'maar tegelijkertijd weet ik maar al te goed dat hij in een monster kan veranderen voor het succes van zijn programma's.'

Die waarschuwing had Charlie goed in haar oren geknoopt. Ze hoort het haar nog zeggen.

‘Kom, laten we dansen.’ Charlie giet haar glas wijn achterover om de woorden uit haar hoofd te krijgen. In ieder geval heeft ze de aandacht van haar baas getrokken, en wie weet wat daar allemaal uit voort kan komen.

Ze trekt Eva aan haar hand mee richting de dansvloer.